

[N. Neergaard.]

havde vist, at den Indtægtsansættelse var fuldt berettiget. De senere Erfaringer svarede jo ikke ganske hertil, men det er en ganske anden Sag. Altsaa, endnu i Oktober 1929 kunde Trafikministeriet og Finansministeriet i det nuværende Ministerium fuldt ud godkende denne Indtægtsansættelse.

Men derimod Udgiftssiden, ja, den er undergaaet en langt større Forøgelse end Indtægtssiden. Der er jo i de 11 Maaneder en Forøgelse paa Udgiftssiden af 6 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu vil jeg straks gøre opmærksom paa, at noget af dette og ikke saa lidt deraf stammer selvfølgelig fra de forhøjede Kulpriser, noget, som ingen Finansminister er Herre over, men noget stammer ogsaa fra, at der aabenbart har været ført en noget anden Kurs under den nuværende Trafikminister end under den forhenværende. Den forhenværende Trafikminister — det ved jeg efter indgaaende Samtaler, jeg har haft med ham — mente i Løbet af Finansaaret 1929—30 at kunne virkeliggøre endogsaa ret betydelige Besparelser paa Udgiftssiden. Som det nu ligger, er denne Udgiftsside steget med 6 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., deriblandt 1 Mill. Kr. alene paa Ændringen af den forrige Trafikministers Tjenestetidsregler.

Paa Forhaand maa det jo forbavse, at den højtærede Minister falder i saa stor Forbavselse over, at Resultatet kan blive saa meget mindre, end det er anslaaet til. Atter her er det ganske fornuftigt at se tilbage paa Fortiden og se, at paa Finansloven 1925—26 var det driftsmæssige Underskud anslaaet til 24,3 Mill. Kr., men det blev paa Regnskabet 29,3 Mill. Kr., og for Finansaaret 1926—27 var det anslaaet til 12,6 Mill. Kr. — et forbavsende lavt Tal, som jeg ogsaa den Gang gjorde mange Indvendinger imod —, men det virkelige Underskud blev ikke mindre end 22 Mill. Kr. Hvis jeg nu var i samme Humør som den nuværende højtærede Trafikminister, vilde jeg naturligvis sige, at et saa urimeligt lavt Tal som 12,6 Millioner maatte skyldes en Ordre fra Ministeriet, det maatte være helt udenom de sagkyndige Autoriter. Men jeg er ikke nogen Ynder af Insinuationer, og jeg skal acceptere, at ogsaa dette meget lave Tal

vel sagtens stammer fra en skønsmæssig Opgørelse, der er foretaget af Trafikministeriet og Statsbaneautoriteterne.

Jeg skal saa endnu kun tilføje, at Kærnen i det, jeg sagde i Gaar, jo var dette, at Situationen ikke er bedre end, at den paabyder den højeste Grad af Tilbageholdenhed og Forsigtighed med Hensyn til nye Udgifter. Finansielt lever den nuværende Regering jo ligesom den forrige socialdemokratiske Regering, der tiltraadte i 1924, ganske paa Forgængernes Tilrettelægning, paa den foregaaende Regerings Arbejde. Hvis man tænker sig, at de Besparelser, der blev gennemført under det sidste Venstreministerium, var borte, saa vilde det Finanslovsforslag, som Regeringen havde fremlagt, have et dundrende og haabløst medfødt Underskud — derom kan der slet ikke være nogen Tvivl. Og dog havde den foregaaende Regering foruden at skaffe Dækning tillige kunnet gennemføre de meget betydelige Takstnedsættelser, Skatnedsættelser, Dækning af Renten af Landmandsbanklaanet, Overførelse af Omsætningsafgiften paa Automobile og tillige Dækning af det Underskud, som den forrige Regering nødvendigt maatte være fremtraadt med. Saa det er for saa vidt al Ære værd. Men trods dette og trods det, at Grundlaget var saaledes, at det nu har kunnet tillade en Nedsættelse af Indtægterne med ca. 5 Mill. Kr., ligesom det jo i den tidligere Periode tillod en Nedsættelse af samme Størrelse paa Svedsketolden og en Forøgelse af Udgifterne paa over 10 Mill. Kr. til Konjunkturtillæget, var der naturligvis Grænser for, hvad det kunde taale, og hvis den højtærede Regerings forskellige Forslag den Gang var blevet gennemført, og hvis den nuværende højtærede Regerings store Udgiftsforslag var blevet gennemført, saa vilde jo selv dette Grundlag ikke kunne bære, og saa vilde vi igen have det kolossale og uheldbefulde Underskud. Den højtærede Finansminister sagde, at disse 1,2 Mill. Kr. til Roedyrkerne vilde neppe falde i Aar, de vilde nok først falde næste Aar, men det afkræfter ikke, hvad jeg har sagt, nemlig, at her er en forudbestemt Udgift, der ogsaa maa tages Hensyn til, hvad enten den nu falder paa dette eller det følgende Finansaar, og der er i de allerede vedtagne Love, hvad jeg ogsaa